

ному веб-сайті Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ у розділі «Судова практика».

Відповідно до ст. 400-25 КПК 1960 р., ст. 458 КПК рішення (висновки) Верховного Суду України, прийняте (викладені в його ухвалах) за наслідками розгляду заяви про перегляд судового рішення з мотивів (підстав) неоднакового застосування судом касаційної інстанції одних і тих самих норм кримінального закону щодо подібних суспільно небезпечних діянь, є обов'язковим для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують у своїй діяльності зазначену норму закону, та для всіх судів України.

З огляду на викладене звертаємо вашу увагу на необхідність приведення судової практики у відповідність до цього судового рішення Верховного Суду України.

**ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЛИСТ
ВИЩОГО СПЕЦІАЛІЗОВАНОГО СУДУ
УКРАЇНИ З РОЗГЛЯДУ ЦИВІЛЬНИХ
І КРИМІНАЛЬНИХ СПРАВ ПРО ПРАКТИКУ
ЗАСТОСУВАННЯ СУДАМИ ОКРЕМИХ НОРМ
МАТЕРІАЛЬНОГО ПРАВА
ЩОДО КВАЛІФІКАЦІЇ УХИЛЕННЯ
ВІД СПЛАТИ ПОДАТКУ, ВЧИНЕНОГО
ШЛЯХОМ СЛУЖБОВОГО ПІДРОБЛЕННЯ
ВІД 12 ЛЮТОГО 2013 Р. № 223-286/0/4-13**

Головам апеляційних судів
областей, міст Києва та
Севастополя, Апеляційного суду
Автономної Республіки Крим

Відповідно до ст. 34 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», ст. 400-25 КПК 1960 р., ст. 458 КПК доводимо до вашого відома, що Верховним Судом України за наслідками розгляду заяв про перегляд судових рішень із підстав неоднакового застосування судом касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права у подібних правовідносинах прийнято постанову та сформульовано обов'язкову для всіх судів України правову позицію.

Верховний Суд України у своєму рішенні (постанова від 19 грудня 2011 р. № 5-18 кс 11) визначив, що у випадку, коли службова особа суб'єкта підприємницької діяльності з метою ухилення від сплати податків умисно включила до податкового кредиту в декларації з податку на додану вартість податкові накладні товариства з обмеженою відповідальністю, достовірно знаючи, що це товариство не є платником податку на додану вартість, і це призвело до фактичного ненадходження до бюджету коштів у особливо великих розмірах, а також при складанні декларацій з податку на додану вартість, які є офіційними документами, внесла до них завідомо неправдиві відомості, внаслідок чого суб'єктом підприємницької діяльності не було сплачено податок на додану вартість, такі дії не можна кваліфікувати за ч. 3 ст. 212 і ч. 2 ст. 366 КК як ухилення від сплати податку, що призвело до фактичного ненадходження до бюджету коштів у особливо великих розмірах, та службове підроблення, що спричинило тяжкі наслідки.

Обґрунтовуючи свій висновок, Верховний Суд України зазначив наступне.

У ч. 2 ст. 366 КК сформульовано матеріальний склад злочину, при вчиненні якого службове підроблення заподіює тяжкі наслідки. Для інкримінування особі спричинення (заподіяння) її діями певних наслідків необхідною є наявність прямого, безпосереднього, а не опосередкованого, причинного зв'язку між її діями і певними наслідками.

Отже, для ставлення у вину особі, що вчинила службове підроблення, спричинення її діями тяжких наслідків, визначення яких дається у п. 4 примітки до ст. 364 КК, необхідно, щоб такі наслідки знаходились у прямому причинному зв'язку саме з діями, зазначеними у диспозиції ч. 1 ст. 366 КК.

Ці положення закону касаційний суд при розгляді справи щодо засудженого не врахував, унаслідок чого ухвалив помилкове рішення, визнавши, що тяжкі наслідки, які проявились у несплаті податків у особливо великих розмірах, безпосередньо було спричинено в результаті підроблення засудженим офіційних документів.

На підставі зазначеного Верховний Суд України констатував, що рішення суду касаційної інстанції щодо залишення без змін вироку апеляційного суду, в якому дії засудженого кваліфіковано за ч. 3 ст. 212 і ч. 2 ст. 366 КК, підлягає скасуванню, а справа – направленню на новий касаційний розгляд.

Із повним текстом постанови Верховного Суду України від 15 листопада 2012 р. № 5-15 кс 12 можна ознайомитися у Єдиному державному реєстрі судових рішень, на офіційному веб-сайті Верховного Суду України чи на офіційному веб-сайті Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ у розділі «Судова практика».

Висновок (правова позиція) Верховного Суду України щодо зазначеного питання є таким.

Якщо особа з метою ухилення від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів) вчиняє службове підроблення, яке є одним із способів такого ухилення, то наслідки, що призвели до фактичного ненадходження до бюджету чи державних цільових фондів коштів у відповідних розмірах, охоплюються диспозицією конкретної частини ст. 212 КК і не можуть одночасно (подвійно) розцінюватись як тяжкі наслідки в розумінні ч. 2 ст. 366 КК.

Наведений висновок (правову позицію) Верховного Суду України опубліковано у Віснику Верховного Суду України № 4 (140), 2012, с. 16.

Відповідно до ст. 400-25 КПК 1960 р., ст. 458 КПК рішення (висновки) Верховного Суду України, прийняте (викладені в його ухвалах) за наслідками розгляду заяви про перегляд судового рішення з мотивів (підстав) неоднакового застосування судом касаційної інстанції одних і тих самих норм кримінального закону щодо подібних суспільно небезпечних діянь, є обов'язковим для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують у своїй діяльності зазначену норму закону, та для всіх судів України.

З огляду на викладене звертаємо вашу увагу на необхідність приведення судової практики у відповідність до судового рішення Верховного Суду України.